

Rakovszky Zsuzsa

HALOTTAK NAPJA

Négy gyertyaláng lobog, négy könnyű lélek
a kinti-benti sötétség határán.
Megcsukló hangtalan nyelvek beszélnek.
A mustárospohár vastag fala a párkány

fájára halvány sugárküllőket vet.
Az ablak most láng-kettőző tükörlap:
nem látni a diófa lombjai közt a perzselt,
száguldó fellegek füstjét, a csorba holdat...

„Púpos parasztlány voltam, nem kellettem
senkinek, csak a részeg katonáknak, már őszem...
Más szennyesét pucoltam, más gyerekét dédelgettem,
most rothadó avar és folyós sár lett belőlem...”

„A hajam lenyíratam, remekül teniszeztam,
később kártyacsaták, Bécsben operabérlet...
Idegenek álltak körül a végső percben,
latolták: zongorám, komódom mennyit érhet...”

„Csinos fiú voltam, a strandon kézen álltam,
asztalnál, ágyban a bőséges húst szerettem.
Az utolsó adag morfin kábulatában
még elértem a végét, mielőtt összeestem...”

„Voltam valaha. Már élő emlékezet sem,
írás sem őrzi rég a nevemet.
A múltba, a világon tátongó részbe estem,
amely benyeli majd a földet s az eget...”

Takács Zsuzsa

ITTLÉT

Kiadta döntésre sorsomat a sárga
gesztenyefasornak, egy-egy telefonnak,
a légvezeték himbálózásának, a cipősarkak
koppanásának, a dió kopogásának, az ág

búcsúvételének, arca ablakomon benéz:
látja szétdobált könyveimet, a postai
értesítést asztalomon, a szemüvegtokot,
látja a papíron elakadt írást, kiadta

sorsomat az utcának, az aszfaltsebek
és kirakatragyogás bőrömbé isszák magukat,
igent kéne mondanom, de még húzom az időt,
még elő sem vettem bőröndjeimet.

Lélekszerű ruhák között, mint habban,
megmártózom egy-egy selyemblúz karjaiban,
dérzilán lélegző virágok
között a félgömb gombok csúcsain elkószálok.

Félhosszú szélben lengő fényes hajak
egy szála még kabáthajtókámon maradt.
Még meggondolhatja magát,
még visszazárhatom a bőrönd fedelét,

hiszen csak déli fél egy, de már esik
odakint és esteledik.
Még lehet, hogy Napja följön?
Bosszantanak a könnyecseppek a Földön.

Okmányaimon a nyugtalan betűk már indulóban.
Jó volna útikönyvet szerezní valahonnan.
Lapály van ott, vagy egy alagúton át
küzdí az útonlévő át magát?

Reggel és este egybeomlik ott?
Az utas hiába porolja kabátját,
piszkosan érkezík, a haja csapzott,
szemüvege csonka, bakancsát levetették,

az úti sebészek álmában összeverték.
Öv, csatok, karkötők, pántlikák,
selyemsálak és bársonymellények
nélkül bátran, csak előre, esernyők,

ballonok, hasítottbőr szoknyák,
ingek, törülközők, szivacs, köntösök,
lepedők nélkül, ahogy világra
jöttem, kísérők, nyugtatás, terelés,

karolás híján, világosság, világítás
és megvilágosodás hiányában,

előre, bátran törekedni, jó így,
könyörgés földi mása: vers!

Végtére kiderül, hogy szűk a hely,
a fülke ajtajában résnyi csak,
csapódó függönyök és fázó utasok,
kik nem késnek le többé vonatot,

mert ez az utolsó járat, a nulladik
óra ez. Tömeg az állomáson, és ugyanakkor
senki, s a legfurcsább, hogy újak a részletek,
a terelőkoriátok, a világos szögletek,

a hangszóróból ránk irányított csend,
az egész, régtől, mégis ismerős,
akárha jártam volna többször itt.
Gyerekkoromban egy balatoni állomáson?

Vagy később a magyar–román határon?
Ezer lehetőség: Warszawa–Glówna?
Székesfehérváron az éjjeli kusettból
kitekintve láttam ezt a kockát?

A filmet leforgatták, aztán sohasem adták?
Tudásom róla *a priori*?
(Nem szabad róla szólni?)

Benéz egy arc az ablakon és int,
vagy szánakozva ing és teste nincs:
még csak déli fél egy, de már esik
odakint és esteledik.

Somlyó György

SEXTINA-KETTŐS

Már nem temető volt Csak *Temetődomb*
Fűbe süppedt fejfák a fák alatt
Keze először járt két verdeső comb
Között Ahogy a semmiből előront
A gömbvillámpattintott pillanat
S ujján száradt szívárványló maszat